

Λογισμοί αμαρτωλού (Φώτης Κόντογλου)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 28 Μαρτίου, 2010

Όταν μιλήσεις στους ψευτοχριστιανούς για σκληρή άσκηση στο κορμί και στο πνεύμα για την αγάπη του Χριστού, θυμώνουνε, σε λένε φακίρη, ειδωλολάτρη, βάρβαρο. Αν θέλεις να δοκιμάσεις την πίστη ενός χριστιανού, μίλησέ του για τον ασκητισμό. Ο πιστός θα νοιώσει κατάνυξη, ο χλιαρός, δηλαδή ο ψεύτικος, ο άπιστος, θα διαμαρτυρηθεί. Τί αν λέγει ο Χριστός: «Μακάριοι όσοι αφήσανε τα πάντα και μ' ακολουθήσανε», ή «Η βασιλεία του Θεού βιάζεται και οι βιασταί αρπάζουσιν αυτήν», και πως «θλίψιν έξετε», και πως «στενή και τεθλιμμένη η οδός η απάγουσα εις την ζωήν»; Εμείς θέλουμε να είμαστε Χριστιανοί χωρίς Χριστό, δηλ. χωρίς θλίψη πνευματική, χωρίς να σηκώνουμε τον σκληρό σταυρό, αλλά να περπατάμε στον πλατύν δρόμο. Αυτοί οι ψεύτικοι χριστιανοί, σαν τους μιλά κανέννας για σκληρή και στερημένη ζωή, για θυσία, για άσκηση, λένε πως αυτά δεν τα θέλει ο Χριστός, και πως αυτά είναι παρακαμώματα. Μα, ω ανόητε άνθρωπε, στον Χριστιανισμό, τίποτα δεν μπορεί να παραγίνει. Για όλα τα ανθρώπινα πράγματα μπορείς να πεις πως κάτι τι είναι παρακανωμένο, μονάχα για τον Χριστιανισμό δεν υπάρχει παρακάνωμα. Τί παρακάνωμα μπορεί να σηκώσει ακόμα το να αγαπάς αυτόν που σκότωσε τον πατέρα σου, τί παρακάνωμα μπορείς να κάνεις στο να σε χτυπήσουνε και στο άλλο μάγουλο, τί παρακάνωμα να γίνει ακόμα στο να πεινάς και να διψάς την καταφρόνηση, στο να κάνεις όσα ζητά ο Θεός από εσένα, δηλ. στο ν' αγαπάς τους εχθρούς σου, να γλυκομιλάς αυτόν που σε βρίζει, να μην κρίνεις αυτόν που σε δικάζει, να ταπεινώνεσαι μπροστά στον πιο τιποτένιου άνθρωπο, κι' όταν τα κάνεις όλα αυτά, να λες πως είσαι «αχρείος δούλος»;

Τί παρακάνωμα μπορεί να γίνει ακόμα στο να πιστέψεις πως θα αναστηθούνε τα σώματά μας αθάνατα ως να ανοιγοκλείσει το μάτι, και πως ο κόσμος όλος θ' αλλάξει μονομιάς, και πως θα γίνει άλλος καινούριος κόσμος άφθαρτος; Λοιπόν υπάρχει τίποτα στον Χριστιανισμό που να μπορεί να παρακαμωθεί; Ο Χριστιανισμός είναι η υπερβολή όλων των υπερβολών, το πιο απίστευτο από όλα τα απίστευτα. Για τούτο η **πόρτα που μπαίνει κανέννας στην εξωτική χώρα του Χριστού είναι μια μοναχά, η πίστη. Και για την πίστη δεν υπάρχει κανένα παρακάνωμα.** Ενώ για την απιστία υπάρχει η πονηρή φρονιμάδα, το μέτριο και ο συμβιβασμός. Γι' αυτό οι τέτοιοι ψευτοχριστιανοί δεν αντέχουνε στη φωτιά της πίστεως και γυρίσανε τον Χριστιανισμό σε κάποιο σύστημα ηθικό, ωφέλιμο για την εγκόσμια ζωή, που γι' αυτό δεν τους χρειάζεται ολότελα ο Χριστός. Γιατί ο άπιστος φοβάται, ενώ όποιος πιστεύει «ως λέων πέποιθε», κατά του προφήτη.

* Όποιος αγαπά τον Θεό, φλέγεται χωρίς να το δείχνει, χαίρεται χωρίς να γελά, συντρίβεται μέσα στον βυθό του εαυτού του.

* Η αγάπη που μας δίδαξε ο Χριστός είναι άλλο πράγμα από τη λεγόμενη φιλανθρωπία. Για τούτο οι φιλόανθρωποι δεν γεύονται αυτή την αγάπη του Χριστού, που είναι «νερό που πηδά σε ζωή αιώνια». Οι φιλανθρωπίες που κάνουν οι σημερινοί άνθρωποι είναι ένα χρέος κοινωνικό. Αυτοί οι φιλόανθρωποι, κι' όποιος είναι πρακτικός άνθρωπος, δεν είναι χριστιανοί.

* Όποιος αγαπά τον Χριστό και το Ευαγγέλιό του, αγαπά το πράγμα που αξίζει να αγαπηθεί πιο πολύ απ' όλα. Μέσα στον Χριστό βρίσκεται ό,τι αξίζει την αγάπη, η ταπείνωση, ο πόνος, η πραότητα, η πνευματική θλίψη κ' η πνευματική χαρά που είναι κ' οι δυο γλυκές όταν γίνονται στ' όνομα του Χριστού.

* **«Δεύτε προς με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, καγώ αναπαύσω υμάς».** Να μας αναπαύσεις! Δεν θέλουμε ούτε να το ακούσουμε. Μα εμείς δεν θέλουμε ν' αναπαυθούμε. Εμείς θέλουμε νάμαστε φορτωμένοι, με τα πάθη μας, με τις έχθρες μας, με τους πολέμους, με τις φροντίδες της φιλοδοξίας, της σάρκας, με αίματα λερωμένοι, με πιστόλια, με κανόνια, με μπόμπες. Τί θα γίνουμε χωρίς αυτά, Κύριε ειρηνοποιέ; Πώς θα ζήσουμε έτσι αναπαυμένοι, με τί θα γεμίσουμε τον άδειο τον εαυτό μας, αφού για μας είναι ζωή μονάχα αυτά τα πράγματα. Ειρήνη μας δίνεις, μα η ειρήνη είναι ο θάνατός μας, αφού είναι ο θάνατος των αγαπημένων μας παθών! Αν έλεγες «κ' εγώ θα σας φορτώσω και άλλα τέτοια βάρη, που δεν τα γνωρίζετε, εγώ θα πλουτήσω την ψυχή σας και με άλλα τέτοια πλούτη, που να μη ειρηνέψετε ποτέ», τότε θα ερχόμαστε κοντά σου, θα σε παραδεχόμαστε για Θεό μας. Εμείς θέλουμε θεούς που να μας φορτώνουνε, εκδικητικούς, σαν τον Άρη, σαν τον Δία, σαν τον Κρόνο, ψεύτες σαν τον Ερμή, σαν τους άλλους. Εμείς θέλουμε να ζούμε την κακία, γιατί αυτή είναι ζωντανή και δυνατή. «Ναι, έρχου, Κύριε!» Κράζει με

χαρά ο Ιωάννης στον Ερχόμενο επί Νεφελών στη Δευτέρα Παρουσία. Πρέπει νάσαι άγιος, δίκαιος και μάλιστα νάσαι Ιωάννης, για να χაίρεσαι πως θάρθει ο Χριστός και να τον περιμένεις. Εμείς κράζουμε «μην έλθεις Κύριε». Γιατί είμαστε αμαρτωλοί και έρχεται η οργή του Κυρίου καταπάνω μας. Με την «ατομική μπόμπα» τα συλλογίζουμαι αυτά. Μόλις μαθεύτηκε, φόβος επέπεσε επί πάσαν καρδιάν. Μακάριοι όσοι είναι έτοιμοι σε κάθε στιγμή! Αλλά αλλοίμονο! Ποιος είναι έτοιμος σαν τον Ιωάννην τον αγιώτατο από τους αγίους; Όλοι μας φοβούμαστε μήπως έλθεις ως κλέπτης εν νυκτί (Λουκάς ΚΑ').

* Οι άνθρωποι, αν τους βρίσεις ή λογοφέρεις μαζί τους, ή γράψεις γι' αυτούς κακό, έρχεται ώρα που μπορεί να σου το συχωρέσουν. (Δεν βαρύνεσαι, αδελφέ, ξέχασέ τα!) Κείνο που δεν θα σου συχωρέσουνε ποτέ και για το οποίο θα σε μισήσουνε, είναι να ζεις κατά τέτοιον τρόπο, που να ντρέπονται εκείνοι για τη δική τους τη ζωή, νάναι η ζωή σου σαν ένας έλεγχος της δικής τους.

* Όποιος απογεύθηκε κατάκαρδα την ειρήνη του Χριστού, δεν βιάζει τον εαυτό του νάναι φτωχός, μα θεληματικά ποθεί τη φτώχεια, και χάνει τη χαρά του σαν αποκτήσει κάτι τι παραπάνω, ας είναι και το πιο τιποτένιο πράγμα. Κι' ό,τι είναι ταπεινό και φτωχικό και καταφρονημένο, τ' αγαπά κρυφά μέσα στην καρδιά του χωρίς να λέγει τίποτα σε κανέναν, γιατί ο ταπεινός αγαπά τη σιωπή και τη λησμονιά: «Εγγύς ο Θεός της λυπηράς καρδιάς».

* Μόλις σκορπίσουνε οι πειρασμοί κι' ανοίξει η πόρτα της ψεύτικης χαράς και της αναπαύσεως, κλείνει η πόρτα της αληθινής ευφροσύνης. Αυτό το νοιώθει καθαρά ο Χριστιανός.

* Προσευχή. Σε ευχαριστώ, Κύριε πολυέλεε, σε υμνώ, σε δοξάζω, γιατί μ' έπλασες από το τίποτα. Αλλά δεν μ' έπλασες μοναχά μια φορά, αλλά και κάθε μέρα με πλάθεις από το τίποτα, επειδή και κάθε μέρα με βγάζεις από τον ίσκιο του θανάτου που ξαναπέφτω. Μέσα στον ακαταμέτρητο τον κόσμο, μέσα στη μερμηγκιά των

ανθρώπων, είμαι ένα τίποτα. Ο κάθε άνθρωπος είναι ένα τίποτα. Και μολαταύτα τον κάθε άνθρωπο τον θυμάσαι και τον βρίσκεις και τον τραβάς προς εσένα, και τον ζωοποιείς από πεθαμένον, και τον ξαναπλάθει το πατρικό χέρι σου, σαν να είναι ο καθένας μας μοναχά αυτός στον κόσμο. Η κραταιά δύναμή σου βαστά όλη την κτίση κι' όλες τις ψυχές σαν νάναι μια και μοναχή. Και τις κάνεις να νοιώσουνε την αθανασία σαν νάναι μια και μοναχή η καθεμιά και σε νοιώθουνε πατέρα τους σπλαχνικόν, που δεν κουράζεται να συχωρά και να ξαναπλάθει τον εαυτό μας, που πεθαίνει κάθε ώρα από την αμαρτία.

(Αξιοπρόσεκτες ευσεβείς σκέψεις του ακαταβλήτου αγωνιστού αιμνήστου ΦΩΤΙΟΥ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ † 1965, Εκδόσεις "Ορθόδοξος Κυψέλη")

(Πηγή: "Ιερά Μονή Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου")